

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 196/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Александар Савић и Драган Милетић, адвокати из ..., против тужене ОШ „ББ“ из ..., ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1286/2019 од 30.05.2019. године, у седници већа одржаној 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1286/2019 од 30.05.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1286/2019 од 30.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 343/2018 од 24.12.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражено да се тужена обавезе на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, исплати појединачне годишње износе за период од 2015. године до 2017. године, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је наведено у ставу првом изреке, као и да на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, исплати месечне износе, ближе назначене у ставу првом изреке пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да са тужиоцем закључи анекс уговора о раду, којим се тужиоцу признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1286/2019 од 30.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18..ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање тужиоца на накнаду регреса за годишњи одмор и за исхрану у току рада. Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили наставши да је тужиоцу исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.05.2018. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 493.387,24 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић